



על אפיקי מים וגו'. האי קרא אוקמוה. אבל חיה חדא אית בעלמא, ואיהי שלטא בשלטנא על אלף מפתחין בכל יומא. ואיהי נוקבא ותיאובתא דילה תדיר על אפיקי מים למשתי ולא תרוואה מצחותא, דכתיב כאיל תערוג על אפיקי מים.

הבא אית לאסתפלא. בקדמיתא כתיב פאיל, ולא כתיב פאילת, ולבתר תערוג, ולא כתיב יערוג. אבל רזא דא, דכר ונוקבא תרווייהו כחדא דלא לאפרשא לון, וחד איהו, דלא אצטריף לסלקא דא מן דא, אלא תרווייהו כחדא. והאי נוקבא, תערוג על אפיקי מים, ואיהי מתעברא מן דכורא, וקשי עלה דהא על דינא קיימא.

וכר אולידת קדשא בריף הוא זמין לה חד חוץ עלאה רברבא, ואתי ונשיף לגבי ההוא אתר, ואולידת. ורזא דא הרבה ארבה עצבונך והרונך, בגין דאיהי מתחלחלא בכל יומא, ובעציבו על עובדין דעלמא. בעצב תלדי בנים. בעצב, דא רזא דחוץ, דעציב אנפיהון דעלמא.

ואר אישף תשוקתך, פמה דאת אמר תערוג על אפיקי מים. והוא ימשל בך, הא אוקימנא רזא, דאיהו שליט עלה. וכל דא למא. בגין דאמרה סיהרא, פמה דתנינן. ובגין כך אזעירת נהוראה, ואזעירת שולטנהא, ולית לה רשו מגרמה, בר פד יהבין לה חילא. בעצב תלדי בנים, פמה דאוקימנא. ואי תימא אמאי אצטריף חוץ לדא. אלא דא פתח אורחא לנחתא כל (ס"א בכל) אינון נשמתין דעלמא. דאלמלא לא פתח אורחין לנחתא לתתא, לא ישרי בגויה דבר נש, מה כתיב לפתח חטאת רבץ. מאי לפתח. לההוא פתח

כאיל תערג על אפיקי מים וגו'. פסוק זה פשוט. אבל חיה אחת יש בעולם, והיא שולטת בשלטון על אלף מפתחות בכל יום. והיא נקבה, ותשוקתה תמיד על אפיקי מים לשתי ולתרוות מצמאונה, שכתוב כאיל תערג על אפיקי מים.

כאן יש להתבונן. בראשונה כתוב פאיל, ולא כתוב פאילת, ואחר תערוג, ולא כתוב יערוג. אבל סוד זה, זכר ונקבה שניהם כאחד שאין להפרידם, ואחד הוא, שלא צריך להעלות אותם זה מזה, אלא שניהם כאחד. והנקבה היא תערג על אפיקי מים, והיא מתעברת מן הזכר, וקשה עליה, שהרי על דין עומדת.

וכשמוציאה, הקדוש ברוך הוא מזמין לה נחש אחד עליון גדול, וכא ונושף באותו מקום ומולידה. וסוד זה - הרבה ארבה עצבונך והרונך, משום שהיא מתחלחלת בכל יום ובעצב על מעשי העולם. בעצב תלדי בנים. בעצב - זה סוד הנחש, שמעציב פניהם של העולם.

ואר אישף תשוקתך, כמו שנאמר תערג על אפיקי מים. והוא ימשל בך, הרי בארנו הסוד, שהיא שולט עליה. וכל זה למא? משום שאמרה חלבנה, כמו ששינונו ומשום כך הקטינה אותה והקטינה שלטונה, ואין לה רשות מעצמה, פרט לכאשר נותנים לה כח.

בעצב תלדי בנים, כמו שבארנו. ואם תאמר, למא צריך נחש לזה? אלא זה פתח דרך להוריד כל (בכל) אותן נשמות של העולם. שאלמלא לא פתח דרכים למטה, לא ישרה בגוף האדם. מה כתוב? לפתח חטאת רבץ. מה זה לפתח? לאותו פתח שנועד להוליד



דַּאֲתַעֲתְדָא לְאוֹלָדָא, לְאַפְקָא נְשָׁמְתִין לְעֵלְמָא,
אִיהוּ קָאִים לְגַבֵּי הַהוּא פְּתַח.

וְכֹרֵא אֵינוֹן נְשָׁמְתִין דְּאַצְטְרִיכוּ לְנַחְתָּא בְּגוֹפִין
קְדִישִׁין, לֹא קָאִים אִיהוּ לְהַהוּא פְּתַח, וְלִית
לִיה רְשׁוּ בַּהֵיא נְשָׁמְתָא. וְאִי לָאו, הָא חוּיָא
נְשִׁידָ, וְאַסְתָּאב הַהוּא נְהַר (ס"א אֲתֵר), וְלָאו אִיהִי
נְשָׁמְתָא דְּאַתְדִּכְיָא וְהֵכָא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה,
בְּעֵצָב תְּלָדֵי בְּנִים. רְזָא דָא, דָּא נַחֲשׁ, דְּהָא (דָּר"כ
ע"א) עֲמִיָּה אוֹלִידַת נְשָׁמְתִין, בְּגִין דְּדָא אִיהוּ עַל
גוֹפָא, וְדָא עַל נְשָׁמְתָא, וְתַרוּוִיָּהוּ דָא בְּדָא. דָּא
נְקִיט נְשָׁמְתָא, וְדָא נְקִיט גוֹפָא.

וְזַמְנָא דָּא חוּיָא, לְאוֹלָדָא כָּל אֵינוֹן גוֹפִין, עַד
לֹא יִיתִי זַמְנָא דִּילִיה, הָדָא הוּא דְכִתִּיב,
(ישעיהו סו) בְּטָרָם תַּחֲלִיל יִלְדָּה. זַמְנָא דְּחוּיָא לְאוֹלָדָא
בְּשִׁבְעַ שְׁנִין, וְהֵכָא בְּשִׁית, מַה דְּלָאו אִיהוּ
זַמְנִיָּה. וּבַהֵיא זַמְנָא דְּאוֹלִיד לֹוֹן, מַהֵהוּא לִידָה
זַמּוֹת. דְּכִתִּיב, (ישעיהו כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח. וּכְתִיב
(ישעיהו כו) יַחֲיוּ מִתִּיד נְבִלְתִי יְקוּמוֹן.

אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, בַּהֵיא זַמְנָא דִּיתְעָרוֹן מִתִּי
עֲלָמָא, וְיִתְעַתְדוֹן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, יְקוּמוֹן
חַיִּילִין חַיִּילִין, כְּלָהוּ עַל אַרְעָא דְּגַלִּיל, בְּגִין
דְּתַמְן זַמִּין מְלַפָּא מְשִׁיחָא לְאַתְגַּלְאָה, בְּגִין
דְּאִיהוּ חוּלְקִיָּה דִּיוֹסָף, וְתַמְן אַתְבְּרוּ (אַתְחַרְב)
בְּקַדְמִיתָא. וּמִתַּמְן שְׁאָרוּ לְאַגְלָאָה מְכַל
אַתְרֵיהוּ, וְלֹאֲתַבְּדָרָא בִּינֵי עַמְמֵיָא, כְּמָה דְּאַתְ
אָמַר (עמוס ו) וְלֹא נַחֲלוּ עַל שְׂכָר יוֹסֵף.

וְאַמְרֵי יְקוּמוֹן תַּמְן, בְּגִין דְּאִיהוּ חוּלְקִיָּה דְּהַהוּא
דְּאַשְׁתֵּי בְּאַרוֹנָא, דְּכִתִּיב, (בראשית ו) וַיִּישָׁם
בְּאַרוֹן בְּמִצְרַיִם, וּלְבַתֵּר אַתְקַבֵּר בְּאַרְעָא קְדִישָׁא,
דְּכִתִּיב, (יהושע כד) וְאַתְ עֲצָמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הֶעֱלוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם. וְדָא אִיהוּ דְּקָאִים
בְּקִיוּמָא דְּבְרִית, יַתִּיר מְכַלָּא.

יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם. וְזֵהוּ שְׁעֵמַד בְּקִיּוּם הַבְּרִית יוֹתֵר מִהַפֵּל.

וְלַהוּצִיא נְשָׁמוֹת לְעוֹלָם, הוּא
עוֹמֵד לְאוֹתוֹ פְּתַח.

וְכֹרֵא אוֹתָן נְשָׁמוֹת שְׁהֲצִטְרְכוּ
לְרַדַּת בְּגוֹפִים קְדוּשִׁים, הוּא
אֵינוֹ עוֹמֵד לְאוֹתוֹ פְּתַח, וְאִין לוֹ
רְשׁוּת בְּנִשְׁמָה הַהִיא. וְאִם לֹא,
הָרִי הַנַּחֲשׁ נוֹשֵׁף, וְנִטְמָא אוֹתוֹ
נְהַר (מקום), וְאֵינָה נְשָׁמָה
שְׁנִטְהֵרָה, וְכֹאן הוּא סוּד עֲלִיוֹן.
בְּעֵצָב תְּלָדֵי בְּנִים - סוּד זֵה, זֵה
נַחֲשׁ, שְׁהָרִי עֲמוּ מוֹלִידָה
נְשָׁמוֹת, מְשׁוּם שְׁזָה הוּא עַל
הַגּוֹף, וְזֵה עַל הַנְּשָׁמָה, וְשְׁנֵינָהּ
זֵה בְּזָה. זֵה לוֹקַח נְשָׁמָה, וְזֵה
לוֹקַח הַגּוֹף.

וְעַתִּיד הַנַּחֲשׁ הַזֶּה לְהוֹלִיד כָּל
אוֹתָם גוֹפִים טָרָם שְׂיָבֵא זַמְנָו.
זֵהוּ שְׁכַתוּב (ישעיהו סו) בְּטָרָם
תַּחֲלִיל יִלְדָּה. הַזַּמֵּן שֶׁל הַנַּחֲשׁ
לְהוֹלִיד הוּא בְּשִׁבְעַ שְׁנִים, וְכֹאן
בְּשִׁשׁ, מַה שְׁאֵינוֹ זַמְנָו. וּבְאוֹתוֹ
זַמֵּן שְׂיִוִּלִיד אוֹתָם, יָמוֹת
מְאוֹתָה לְדָה, שְׁכַתוּב (שם כה)
בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח. וּכְתוּב (שם כו)
יַחֲיוּ מִתִּיד נְבִלְתִי יְקוּמוֹן.

אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, בְּאוֹתוֹ זַמֵּן
שְׂעִירוֹ הַמִּתִּים שֶׁל הָעוֹלָם
וַיִּזְדַּמְנוּ בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה, יְקוּמוּ
חַיִּלוֹת חַיִּלוֹת כְּלָם עַל אַרְץ
הַגְּלִיל, מְשׁוּם שְׁשֵׁם עֲתִיד מְלִיךְ
הַמְּשִׁיחַ לְהַתְּגַלּוֹת, מְשׁוּם
שֶׁהוּא חֶלְקוֹ שֶׁל יוֹסֵף וְשֵׁם
נְשִׁבְרוּ (נְחֵרָב) בְּרֵאשׁוֹנָה. וּמְשֵׁם
הַתְּחִילוֹ לְגַלּוֹת מְכַל
מְקוּמוֹתֵיהֶם וְלַהֲתַפְזֹר בֵּין
הָעַמִּים, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (עמוס ו) וְלֹא
נַחֲלוּ עַל שְׂכָר יוֹסֵף.

וְלִמָּה יְקוּמוּ שֵׁם? מְשׁוּם שֶׁהוּא
חֶלְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ שְׁהוּשֵׁם בְּאַרוֹן,
שְׁכַתוּב (בראשית ו) וַיִּישָׁם בְּאַרוֹן
בְּמִצְרַיִם. וְאַחַר כֵּן נִקְבַּר בְּאַרְץ
הַקְּדוּשָׁה, שְׁכַתוּב (יהושע כד) וְאַתְ
עֲצָמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הֶעֱלוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם. וְזֵהוּ שְׁעֵמַד בְּקִיּוּם הַבְּרִית יוֹתֵר מִהַפֵּל.



ובאותו זמן שיתעוררו כלם חילות חילות, כלם ילכו, זה לחלק אבותם וזה לחלק אבותם, שכתוב (ויקרא כה) ושבתם איש אל אחותו, ויפירו זה את זה. ועתיד הקדוש ברוך הוא להלבישם כל אחד ואחד לבושים רקומים, ויבאו כלם וישבחו את רבונם בירושלים, ויתחברו שם המונים המונים, וירושלים תמשך לכל הצדדים יותר ממה שנמשכה כשהתחברו שם מן הגלות.

בין שיתחברו וישבחו את רבונם, הקדוש ברוך הוא ישמח עמם. זהו שכתוב (ירמיה לא) ובאו ורננו במרום ציון, ואחר כך - ונהרו אל טוב ה' וגו'. כל אחד ואחד לחלקו וחלק אבותיו. ונחלת ישראל תהיה עד (הרמה של רומא) עיר הרומאים, ושם ילמדו תורה, והרי פרשה, וכתוב (ישעיה כו) הקיצו ורננו שכני עפר וגו'. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

פרשת אלה פקודי אלה פקודי המשפן משפן העדת אשר פקד על פי משה וגו'. רבי חייא פתח, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא וגו'. פסוק זה פרשוהו ונתבאר, אבל כל הנחלים - אלו סודות הנחלים והמענינות הקדושים שמתמלאים ויוצאים (מבועים קדושים) להאיר ולמלא את הים הגדול. וכיון שהים הגדול הזה התמלא מצד אותם הנחלים, אז הוא מוציא מים ומשקה את כל חיות הבר, כמו שנאמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי.

מה פתוב למעלה? המשלח מעינים וגו'. ואחר כך - ישקו כל חיתו שדי וישברו פראים צמאם.

אלין אינון רתיכין

ובהוא זמנא דיתערוון פלהו חיילין חיילין, פלהו יתכוון, דא לחולק אבהתהוון, ודא לחולק אבהתהוון, דכתיב (ויקרא כה) ושבתם איש אל אחותו. וישתמודעון דא לדא. וזמין קדשא בריהו הוא לאלבשא לון לכל חד וחד לבושי מרקמן, וייתון פלהו וישבחוון למאריהוון בירושלם, ויתחברוון תמן אוכלוסין אוכלוסין, וירושלם יתמשך לכל סטרין, יתיר ממה דאתמשך פד אתחברו תמן מגלותא.

בין דיתחברוון וישבחוון למאריהוון, קדשא בריהו הוא יחדי עמהוון, הדא הוא דכתיב, (ירמיה לא) ובאו ורננו במרום ציון, ולבתר ונהרו אל טוב יי' וגו', כל חד וחד לחולקיה, וחולק אבהתוי. ואחסנתהוון דישראל תהא, עד (נ"א רמא דרומא), דמתא דרומאי, ותמן ילפון אנרייתא, והא אוקמוה, וכתיב (ישעיה כו) הקיצו ורננו שוכני עפר וגו'. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

פרשת אלה פקודי

אלה פקודי המשפן משפן העדות אשר פקד על פי משה וגו'. (שמות לח) רבי חייא פתח, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל כל הנחלים אלין רזין דנחלין ומבועין קדישין, דאתמליין, ונפקין (מבועין קדישין) לאנהרא ולמלייא להאי גמא רבא, וכיון דהאי גמא רבא אתמלי מסטרא דאינון נחלין כדין הוא אפיק מיא, ואשקי לכל חיוון ברא, כמה דאת אמר (תהלים קד) ישקו כל חיתו שדי.

מה פתיב לעילא, המשלח מעינים וגו', ולבתר, ישקו כל חיתו שדי וישברו פראים צמאם.



דְּלִתְתָא, דְּכַד יִמָּא נְקִיט לֹון, כְּלֵהוּ נְקִיט לֹון, וְשָׂאִיב לֹון בְּגוּיָה, וְלִבְתֵּר אַפִּיק מִיִּין לְסִטְרָא אַחְרָא, דְּאִינוּן רְתִיכִין קְדִישִׁין דְּלִתְתָא, וְאַשְׁקִי לֹון. וְכֵלֵהוּ אֶתְמַנּוּן וְאֶתְפְּקִדוּן בְּשָׂמָא, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (ישעיה מ) לְכֻלְּמָּ בְּשֵׁם יְקָרָא. וּבִגִּין כְּךָ, (שמות לה) אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁפָּן מִשְׁפַּן הָעֵדוּת.

רְבִי יוֹסִי פִתַּח, (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ פְּעֻלָּת לַחֹוסִים כְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם. מָה רַב טוֹבָךְ. כְּמָה אֵית לֹון לְבְנֵי נְשָׂא, לְאַסְתְּפֻלָּא וְלַמְנַדַּע בְּאוֹרְחוֹי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא (דף ר"ב ע"ב) קָלָא נְפִיק, וְאַכְרִיז וְאָמַר, אֶסְתְּמְרוּ בְנֵי עֲלֻמָּא, טְרוּקוּ גַלֵּי חוּבִין, אֶסְתְּלְקוּ מִרְשָׁתָא דְתַפִּיס, עַד לָא יִתְפָּסוּן רְגְלֵיכֹון בְּהָאֵי רְשָׁתָא. גְּלַגְלָא סַחְרָא תְדִיר, סְלִיק וְנַחֲתִית. וְוִי לְאִינוּן דְּדַחֲזִין רְגְלֵיהֹון מִגּוּ גְּלַגְלָא, דְּהָא נְפִלֵי לְגוּ עוּמְקָא, דְּטָמִיר לְאִינוּן חֲזִיבֵי עֲלֻמָּא.

וְוִי לְאִינוּן דְּנִפְלִין וְלָא יְקוּמוּן, וְלָא יִנְהָרוּ בְּנֵהוּרָא דְגַנְזִי לְצַדִּיקָיָא לְעֲלֻמָּא דְאַתִּי. זַכָּאִין אִינוּן צַדִּיקָיָא לְעֲלֻמָּא דְאַתִּי, דְכַמָּה נִהוּרִין גְּנִיזִין לֹון, כְּמָה עַדוּנִין בְּהָהוּא עֲלֻמָּא טְמִירִין לֹון, דְכַתִּיב מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ. מָה רַב טוֹבָךְ, הָא אִוְקְמוּהָ, דָּא הוּא אֹר דְגַנְזִי לְצַדִּיקָיָא לְעֲלֻמָּא דְאַתִּי, דְכַתִּיב, (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, וּכְתִיב (תהלים צז) אֹר זָרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שִׂמְחָה. וְעַל דָּא מָה רַב טוֹבָךְ.

כְּתִיב הֲכָא מָה רַב טוֹבָךְ, וּכְתִיב הָתָם וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. אֲשֶׁר צָפַנְתָּ, בְּגִין דְּאַסְתְּפֻל קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהָהוּא נִהוּרָא, וְאַסְתְּפֻל בְּאִינוּן חֲזִיבֵיָא דְזַמִּינִין לְמַחֲטֵי בְּעֲלֻמָּא, וְגַנְזִי לִיהָ לְהָהוּא נִהוּרָא, שְׁעֲתִידִים לְחַטָּא בְּעוֹלָם, וְגַנְזִי אֶת אוֹתוֹ הָאֹר לְזָפוֹת בּוּ אֶת הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

אֵלֶּה הֵן הַמְּרַכְּבוֹת שְׁלֹמֶטָה, שְׂפָאֲשֶׁר הֵימֶ לֹוקַח אוֹתָם, אֵת כָּלֶם הוּא לֹוקַח וְשׂוֹאֵב אוֹתָם לְתוֹכוֹ, וְאַחַר כְּךָ מוֹצִיא מִים לְצַד אַחַר, שֶׁהֵן הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת שְׁלֹמֶטָה, וּמִשְׁקָה אוֹתָם, וְכָלֶם הַתְּמַנּוּ וְנִפְקְדוּ בְשֵׁם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה מ) לְכֻלְּמָּ בְּשֵׁם יְקָרָא. וּמִשׁוּם כְּךָ, אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁפָּן מִשְׁפַּן הָעֵדוּת.

רְבִי יוֹסִי פִתַּח, (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ פְּעֻלָּת לַחֹוסִים כְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם. מָה רַב טוֹבָךְ, כְּמָה יֵשׁ לָהֶם לְבְנֵי אָדָם לְהִסְתַּפֵּל וְלְדַעַת בְּדַרְכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם יוֹצֵא קוֹל וּמְכַרִּיז וְאוֹמֵר: הַשְּׁמְרוּ בְנֵי הָעוֹלָם, סַגְרוּ דְלִתּוֹת הַחֲטָאִים, הִסְתַּלְקוּ מִהַרְשָׁת שְׁתוּפֶסֶת טָרָם יִתְפָּסוּ רְגְלֵיהֶם בְּרֶשֶׁת הַזֶּה. הַגְּלַגְלָא סוֹבֵב תְּמִיד, עוֹלָה וְיוֹרֵד. אוֹי לְאוֹתָם שְׂדוּחִים רְגְלֵיהֶם מִתּוֹךְ הַגְּלַגְלָא, שֶׁהָרִי נוֹפְלִים לְתוֹךְ הָעַמְקָ שֶׁטְמוּן לְאוֹתָם רִשְׁעֵי הָעוֹלָם.

אוֹי לְאוֹתָם שְׂנוּפְלִים וְלָא יְקוּמוּ, וְלָא יֵאוּרוּ בְּאוֹר הַגְּנֹז לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרִיָּהֶם הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, שְׂכַמָּה מְאוּרוֹת גְּנוּזִים לָהֶם, כְּמָה עַדוּנִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם טְמוּנִים לָהֶם, שְׂכַתוּב מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ. מָה רַב טוֹבָךְ, הָרִי פְּרִשׁוּהָ שְׂזָהוּ אֹר הַגְּנֹז לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, שְׂכַתוּב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, וּכְתוּב (תהלים צז) אֹר זָרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שִׂמְחָה. וְעַל זֶה מָה רַב טוֹבָךְ.

כְּתוּב כָּאֵן מָה רַב טוֹבָךְ, וּכְתוּב שֵׁם וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. אֲשֶׁר צָפַנְתָּ, מִשׁוּם שֶׁהִסְתַּפֵּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתוֹ הָאֹר וְהִסְתַּפֵּל בְּאוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁנִּתְבָּאֵר.